

REDAKTIONELT

Formidlingsbegrebet har længe fremstået som en ambivalent størrelse i antropologien - på en gang ubehagelig p.g.a. dets vidtrækkende implikationer og samtidig attraktiv som tegn på nye sammenhænge for en ressourceudtørret disciplin som den institutionelle antropologi.

Teoretisk har begrebet hidtil henslæbt en ufordøjet tilværelse, hvorved det at formidle er kommet til at fremstå som en lidt uhøjtidelig og sekundær aktivitet. I praksis har mange antropologer i formidlingssfæren fundet såvel meningsfulde faglige sammenhænge som en vis økonomisk støtte på kort sigt. Men erfaringerne herfra er kun sjældent blevet formidlet tilbage i andet end diffuse brokker og uigennemskuelige sidebemærkninger.

Dette temanummer af Stofskifte har forsøgt at råde lidt bod på disse hvide pletter ved at samle de blandede tiltag og overvejelser under én hat. Temanummeret rummer to hoveddele - en første med tilløb til en samlet tematisering, en anden med brede erfaringer og overvejelser fra forskellige formidlingssammenhænge.

I Geert Eggerts arbejde ses de første primature ansatser til en samlet tilgang til formidlingsproblematikken, bl.a. ved tematiske analyser og statusvurderinger.

Jonathan Swartz præsenterer en generel og historisk pointering af formidlingsbegrebets placering og status i samfundsfilosofien.

Kirsten Strandgård beretter om etnografens placeringsvanskeligheder inden for nye museale sammenhænge, og plæderer for etnografisk arbejde med hverdagslivet i lokalsamfundene herhjemme.

Beth Elverdam fremstiller problematikker og diskussioner i forbindelse med arbejdet for at få udstillinger "Verdens kvinder - kvinders verden" op at stå.

Inden for murene videregiver Anne Bahnson nogle erfaringer fra Etnografisk Samlings arbejde med skoletjenesten - d.v.s. formidlingsarbejdet med besøgende skoleklasser.

På skolebogsfronten får vi K.K.C. Bast's sandferdige fortælling om den lange vej der beredtes 7 antropologer i arbejdet med at skabe en antropologisk skolebog for de mindste klasser i folkeskolen.

Kirsten Bach lægger med sin beskrivelse af undervisningen af fremmedarbejderkvinder op til det mere aktionsforskningsrettede aspekt af formidlingsbegrebet.

Med Erling Ekegren's, Dorte Hecht's og Sten Hansen's indlæg behandles dette aspekt mere bredt i forbindelse med det såkaldte "Vognmandsmark-projekt" for fremmedarbejdere i København.

I erkendelse af at formidlingsarbejdet må få vidtrækkende konsekvenser for vores egen undervisningsform bringes Steven Sampson's blotstilling af hvordan amerikanske antropologer uddannes. Artiklen kan opfattes som et oplæg til diskussion af vort eget uddannelsessystem med henblik på formidlingssfæren.

Temanummeret rundes af med Bodil Grue Sørensen's betragtninger over udstillingsformernes imperativer. Der jages en forståelse af museets generelle og specifikke "natur" som drømmegenerator.

Redaktionen.